

הכח

အိမ်အပြင်ထွက်ရန် တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လမ်းမပေါ်
တွင် မိမိကိုယ်ကို ပျောက်ဆုံးနေသောလူများ ဥဒဟို လှုပ်ရှားသွားလာ
နေကြခြင်းကို အတိုင်းသားတွေ့မြင်ရလေသည်။ ။

အခန်း (၁)

“ဘာလဲကွာ .. ဝတ္ထုကလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူး”

သူက ယခုပင် ဖတ်ပြီးသွားသော ဝတ္ထုစာအုပ်၏ နောက်ဆုံးစာမျက်
နှာကိုကြည့်ကာ မြည်တွန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ဘာတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိရပြန်တာလဲ ကိုဦးရဲ့ ”

ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသော သူ့မိန်းမက သူ့မြည်တွန်သံကို တစ်စွန်းတ
စ်စ ကြားလိုက်ပုံရ၏။

“ဪ ... ဒီမယ်လေ ဝတ္ထုပေါ့ကွာ အလုပ်ပိတ်ရက်လေး နား
နားနေနေ အပန်းပြေရအောင် ငှားဖတ်ပါတယ်”

“ငှားဖတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ...ကိုဦးရဲ့ စကားကိုဆုံးအောင် ပြောမှ
ပေါ့”

စကားမဆက်ဘဲ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ငြိမ်နေသည့်
သူ့ပုံစံကြောင့် သူ့မိန်းမက အားမလို အားမရဖြစ်စွာ မေးသည်။ ။

“နားမလည်လို့ ဟေ့ ... နားမလည်လို့ ဟ ... ရှင်းပြီလား ... ဘာတဲ့

ကွာ ... အိမ်အပြင်ထွက်ရန်”

ဟု အစချီကာ သူက စောစောက ဖတ်ပြီးသွားသည့် ဝတ္ထု၏ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို သူ့ မိန်းမအား အသံထွက်ဖတ်ပြလိုက်သည်။ ။

သူ့စာဖတ်သံဆုံးသွားတော့ သူ့မိန်းမ မျက်နှာက တွေးတွေးဆဆ ဖြစ်သွား၏။ လက်လံနိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး လိုက်စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ။ ခဏကြာတော့ ...

“အင်း ... တစ်မျိုးပဲနော် ... မိမိကိုယ်ကို ပျောက်ဆုံးနေသော လူများတဲ့ ... ခက်တာက သင်းပျံ့မှ ကိုဦးရဲ့ ဝတ္ထုကို အစအဆုံး မဖတ်ရသေးတာ ... အလွယ်တကူ ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူ့မိန်းမနာမည်က သင်းပျံ့လှိုင်ဖြစ်ပြီး စကားပြောလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သင်းပျံ့ဟု ထည့်ထည့်ပြောတတ်သည်။ ။

“အဲဒါဆိုလည်း ဒီမှာ ရော့ ...

သင်းပျံ့ဘာသာ ရှင်းအောင် အရင်ဖတ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား ... ကိုယ်ကတော့ အပန်းမပြေတဲ့ အပြင် ခေါင်းစားသွားပြီ ... ဇာတ်လမ်းက ဂြိုဟ်သားလိုလို ရောဂါပိုးလိုလိုနဲ့ ... ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

ဝတ္ထုစာအုပ်ကို မိန်းမဖြစ်သူလက်ထဲထည့်ပေးကာ အိမ်အပြင်ဘက် သူထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သူ့ မိန်းမ သင်းပျံ့လှိုင်ကတော့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ကိုင်ရင်း ဆိုဖာဆက်တီပေါ်ထိုင်လျက် ကျန်ခဲ့၏။

ရာသီဥတုကြည်လင်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်အပြင်ဘက်တွင် သာယာနေသည်။ ။ သူက အိမ်ကအပြင်ဘက် ခြံဝန်းတစ်နေရာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်နေလိုက်

သည် ။

“ဟေ့ .. မင်း အထိန်းအသိမ်းမတတ်လို့ မလောက်တာပေါ့ကွာ ... ငါ ရှာရသမျှ အကုန်အပ်နေတာပဲ”

“အို ... ရှင်ဘာမှ ကျွန်မကို အပြစ်တင်မနေနဲ့ ... ရှင့်အပ်တဲ့ ငွေလေး နှစ်ပြားတစ်ပဲနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလောက်မှာ လဲ ကြည့်ပါဦး ရှင်မွေးထား တာ ဘယ်နှယောက်လဲ ... ငါးယောက်နော် ... ငါးယောက်”

သူ စိတ်ညစ်သွားသည် ။

ဘေးအိမ်မှ မပြေလည်မှုများက သူ့နားထဲ စူးစူးလောင်လောင် ဝင် ရောက်လာ၏။ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ပြန်ထချင်စိတ် ဖြစ်မိ သွားသည် ။

“နေစမ်းပါဦး ကလေးငါးယောက်က ငါ့ကလေးတွေရော ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဘာရှင့် ... ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ... ကိုမျိုးမင်းမြတ် ... ရှင့်ပါး စပ်က ဒီစကားပြော ထွက်တယ်နော် ... ရှင်နဲ့ မရလို့ ကျွန်မက ဘယ်ဆို က်ကားသမားနဲ့ သွားရ ရမှာ လဲ ကာလနာကြီးရဲ့ ”

သူ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည် ။

တစ်ဆက်တည်း အညိုဖျော့ဖျော့ တစ်ထပ်တိုက်သေးသေးလေးဖြစ် သည့် သူ့အိမ်သို့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် သူ ပြန်ဝင်လာခဲ့သ ည် ။

တကယ်တော့ သည် အိမ်က သူပိုင်သည့်အိမ်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်ကမှ ငှားရမ်း ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူန င့် သူ့မိန်းမ သင်းပျံ့လှိုင်တို့ ကလည်း လက်ထပ်ထားတာ မကြာသေး။

တစ်နှစ်ခွဲကျော်ရုံပဲ ရှိသေး၏။

အစကတော့ သည် အိမ်မှာ နေရထိုင်ရတာ သိပ်မဆိုးလှဟု ထင်မိသေးသည်။ ။ နောက်တော့မှ ကျဉ်းမြောင်းသော ခြံဝန်းနှင့် အိမ် အနေအထားကြောင့် သူရော သူ့မိန်းမရော စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာတော့၏။

တစ်အိမ်က လေလည်တာကို တစ်အိမ်က ကြားနေရသော အခြေအနေက ရုန်းထွက်ရန်အတွက် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ကောင်းကောင်း တစ်လုံး လိုအပ်သည်။ ။

မကြာခင်မှာ တော့ ပြည့်စုံလာလိမ့်မည် ထင်သည်။ ။ အကြောင်းကတော့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ယူရန် လုံလောက်သောငွေကြေး သူ့ဆီမှာ ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဘေးအိမ်မှ လင်မယား ကတောက်ကဆ ဖြစ်သံများကြောင့် ကြည်လင်နေသော ရာသီဥတုမှာ နောက်ကျိသလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း သည် အိမ်ထက်ကောင်းသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်ကိစ္စကို မြန်မြန်အကောင်အထည် ဖော်သင့်နေမှန်း သူသတိရမိလိုက်သည်။ ။

“ဦးကြည် ... သား မာလကာသီးစားချင်လို့ ... မနေ့က အိမ်ရှေ့ကအပင်မှာ သား မာလကာသီးတွေ တွေ့တယ်”

ရေခဲသေတ္တာထဲကနေ ရေတစ်ဘူးထုတ်နေတုန်း သူ့ဘေးနားသို့ တူလေးချာချာရောက်လာကာ ပူဆာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တူလေးချာချာမှာ အခုဆို အသက် ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး သူ့မိန်းမဘက်မှ တော်စပ်သော တူတော်မောင်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ နာမည်နှင့်လိုက်

အောင် သွက်လက်ချက်ချာ၏။

“အေး ... အေး ... ဦးကြည်က ခုပဲ သွားရှူးပေးမယ်နော်”

သူ အိမ်အပြင်ကို တစ်ခေါက်ထပ်ထွက်လာရပြန်၏။ ချာချာ က သူ့ လက်ကို ဆွဲရင်း လိုက်လာကာ ‘မနွေကတည်းက သားစားချင်နေတာ ဦးကြည်ရ’ဟု ပြော၏။

ကလေးမရှိသေးသော သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် တူကလေး ချာချာ က သားသမီးလို ဖြစ်နေ သည် ။

ချာချာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ နှင့်ဆိုလျှင် ပျော်သည် ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းမှာ အိမ်ကို ရောက်လာတတ်ပြီး သူ့အဒေါ် သင်းပျံ့လှိုင်နား တကပ်ကပ် ရှိနေတတ်၏။

သူ့မိန်းမ သင်းပျံ့လှိုင်၏ အစ်မ စွဲမက်လှိုင်မှာ သားသမီး သုံးယောက် ရှိကာ ထိုအထဲတွင် ချာချာက သားအလတ် ဖြစ်လေသည် ။

မာလကာပင်အောက်ရောက်တော့ မာလကာသီးတွေ ဖြတ်နေတာ မြင်ရ၏။ သူ့အိမ်ရှေ့ဘက်ရှိ အိမ်ခြံမြေမှာ သိပ်ကျယ်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ရသလောက်တော့ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက စိုက်ပျိုးထားခဲ့ပါသည် ။

“သားချာချာ ... ဦးကြည် ခြွေချတဲ့ အသီးတွေ လိုက်ကောက်နော်”

သူက အိမ်နံရံတစ်နေရာမှာ အသင့်ထောင်ထားသော သံချိတ်ပါသည့် ဝါးလုံးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ မှ ညှိနေသော မာလကာသီးသုံးလေးလုံးလောက်ကို ထိုးခြွေချပေးလိုက်ရာ ချာချာက အောက်မှ လိုက်ကောက်စဉ် ...

“အား ... သားခေါင်းပေါ် မာလကာသီးကြီး ပြုတ်ကျတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကြွေပြီးသား မာလကာသီးတစ်လုံးကို လိုက်ကောက်နေတုန်း ချာချာ ခေါင်းပေါ် အရွယ်နည်း နည်းကြီးသည့် မာလကာသီးမှ ညှိတစ်လုံးက တည့်တည့်ပြုတ်ကျသောကြောင့် သူ့မှာ ရယ်မိသေးသည်။ ။

ယခုမှ ပင် စောစောပိုင်းက အနည်းငယ်တင်းကျပ်ခဲ့သော သူ့စိတ်များ ကြည်စင်လာသလို ခံစားလာရ၏။

“ကဲ ... ဟို တူဝရီးနှစ်ယောက် ... ဒါပြီးရင် အိမ်ထဲမှာ ကော်ဖီလာ သောက်ကြ ... သင်းပျံ့ ကော်ဖီဖျော်ထားတယ်”

သူ့မိန်းမသင်းပျံ့လှိုင်းက အိမ်တံခါးဝမှ လှမ်းအော်သည်။ ။ မာလကာ ပင်ပေါ်မှာ နောက်ဆုံးကျန် ရှိနေသော မာလကာသီးမှ ညှိတစ်လုံးကို သူ ထိုးခြွေချလိုက်၏။

မာလကာသီးမှ ညှိများကို လိုက်ကောက်ရင်း ချာချာမှာ ပျော်မြူးနေ လေသည်။ ။

*

အခန်း (၂)

သည် နေ့ ...

ခါတိုင်းထက်စောပြီး ရုံးကို သူရောက်နေသည်။ ။

တမင်တကာ စော၍ လာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
လမ်းခရီးအဆင်ချောသဖြင့် အချိန်နည်းနည်းစောသွားတာ ဖြစ်သည်။ ။
သူ့လို လိုင်းကားစီးပြီး ရုံးတက်ရသူတိုင်း ဒါမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်ဖူးပါလိမ့်မည်။

ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုခြင်းမရှိလျှင် ဒါမှ မဟုတ် လိုင်းကားတစ်စီးနှင့်
တစ်စီး သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်မောင်းကြလျှင် သူရုံးကို စောစောရောက်
တတ်၏။

သည် နေ့ သူရုံးကို စောစောရောက်ရခြင်းက ယာဉ်ကြောရှင်းလင်း
သဖြင့် အေးအေးသက်သာ ရောက်လာရခြင်းပင်။

“ကိုကြည်သာဦး ဒီနေ့ စောတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် လမ်းမှာ ယာဉ်ကြောရှင်းလို့ လေ”

ရုံးပေါ်တက်သော လှေကားတွင် Marketing ဌာနမှ မိန်းကလေးတစ်
သိုက်နှင့် သူ့ဆုံသည်။ ။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဆီ အတူတူတက်ကြရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြည်သာဦးကြီး ကလေးအဖေ ဘယ်တော့ဖြစ်မှာလဲ”

နှင်းနှင်းဆိုသော မိန်းကလေးက သူ့ကို စသလို နောက်သလို လှမ်း
မေးသည်။ တစ်ဆက်တည်း ချုံမာကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်နော် ... ကိုကြည်သာဦး ဒီကုမ္ပဏီက အိမ်ထောင်သည်
တိုင်း ကလေးရှိကြတယ် ကိုကြည်သာဦးကြီးသာ မစွမ်းသေးတာ”

ဟု ပြောပြန်ရာ ကျန်မိန်းကလေးတွေက ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် သူ့ကို
ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ခဏကြာမှ ...

“ဟဲ့ ... ကလေးဆိုတာ လုပ်တိုင်း ဖြစ်တယ်ထင်နေလို့ လား ...
စီးပွားရေးနဲ့ ...”

“အို ... ကိုကြည်သာဦးကြီးက ဘာတွေ ပြန်ပြောမှန်းလည်း မသိဘူး
ဒီက အကုန်လုံး အပျိုလေးတွေပါနော်”

သူ့စကားပင် ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရခင် မိန်းကလေးအားလုံး ကု
မ္ပဏီရုံးခန်းတံခါးဝမှ အထဲသို့ သုတ်ခြေတင် ဝင်ရောက်သွားကြလေ
တော့၏။

သူ့မှာ သာ ...

“ဟ ... ငါက အဲဒီလို ပြောတာမဟုတ် ... ဟုတ် ...အာ ဒီကောင်မ
လေးတွေ”

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲရောက်တော့ သူ့ အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း
စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ဘာရယ်မဟုတ် သူပြန်တွေးဖြစ်သွားသည်

။

ရင်သွေးတဲ့ လား။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးနှင့် မနေနိုင်သေးသော အချိန်မို့ သူရော သူမိန်း
မရော ကလေးယူဖို့ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။

သို့သော် သိပ်မကြာခင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံး ဝယ်နိုင်လာတော့မှာ
ဆိုတော့ ကလေးယူဖို့ ကိစ္စ စဉ်းစားရတော့မည်။

အတွေးနှင့်တင် သူပျော်ရွှင်သွားမိသည် ။

ထိုပျော်ရွှင်မှုကြောင့်ပဲ သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဘာတွေကြောင့်များ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေတာလဲ ကိုကြည်
သာဦးရဲ့ ”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ဦးမြမောင်၏ အသံကြောင့် သူအန
ည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားသည် ။ သူခိုးလူမိသလို ခံစားချက်ကလည်း သူ့ကို
နည်းနည်းရှက်သွားစေခဲ့၏။

“ဘာမှ မဟုတ်လှပါဘူး ဦးမြမောင်ရယ်”

“ဘာလို့ ဘာမှ မဟုတ်ရမှာ လဲဗျာ ... ကိုကြည်သာဦး ဒီလောက် ပြုံး
ပျော်နေတာ အကြောင်းထူးတော့ ရှိကိုရှိရမယ် ... လုပ်စမ်းပါ ... ကုမ္ပ
ဏီရောက်ရောက်ချင်း ဝမ်းသာစကားကြားရတာပေါ့ ဗျာ”

ဦးမြမောင်က လက်ဆွဲအိတ်ကို နေရာမှာ ချလိုက်ပြီး သူ့ဘက်လှည့်
ကာ အားတက်သရော မေး၏။

သူက ချက်ချင်းကြီးမို့ ဘယ်ကစပြောရမယ်မသိဘဲ ဖင်ကုတ် ခေါင်း
ကုတ် လုပ်ကာနေမိ သည် ။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင် သူနှင့် ဦးမြမောင်ကြားမှာ
ဘာလျှို့ဝှက်ချက်ကြီး ကြီးကြီးမားမားမှ မရှိ။

SEVEN STAR လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး လက်အောက်မှ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲတစ်ခုတွင် သူနှင့်ဦးမြမောင်က Account ဌာနတစ်ခုမှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြသူများ ဖြစ်ပြီး ဦးမြမောင်က သူ့အထက် မန်နေဂျာနေရာတွင် ရှိကာ သူကတော့ လက်ထောက်မန်နေဂျာ တာ ဝန်ယူထားရ၏။

“ဝမ်းသာစကား ကြားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ လည်း ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ ...”

ဦးမြမောင်က သူပြောပြတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည် ။

“ဒီလိုဗျာ ... ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေက ဝိုင်းဝန်းကျေးဇူးပြုထားကြတဲ့ ငွေကြေးနည်းနည်းရှိတယ် ဆိုပါတော့”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ”

သူ့စကားကို ဦးမြမောင်က နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေကြေးက အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် တည်ထောင်ဖို့ မလုံလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဘဝခရီးကို အိမ်ငှားနဲ့ ပဲ စခဲ့ကြရတယ်”

သူက စကားကို ခဏရပ်ကာ ဦးမြမောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ...

“အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နေနိုင်မှ ကလေးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတော့ ကလေးလည်း မယူခဲ့ဘူးလေ ... ဒီကြားထဲ မိန်းမကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အရောင်းအဝယ်လေးလုပ် ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကုမ္ပဏီက ရတဲ့ လခလေးကို ချွေတာဆိုတော့ ခုဆို အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နေနိုင်ဖို့ က ရှိပြီးသား ငွေကြေးနဲ့ ထပ်စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေးက လုံလောက်လာလို့ ကျွန်

တော်တစ်ယောက်တည်း ပျော်မိပြီး ပြုံး ဖြစ်သွားတာပဲဗျို့။”

သူ့ပြောစကားအဆုံး ဦးမြမောင်က “ဪ ဒီလိုကိုး”ဟု ရေရွတ်ရင်း သဘောတကျဖြစ်ကာ ...

“ကိုယ်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် မောင်ရင်က အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နေရမှာ ထက် ကလေးရမှာ ကို ပိုပျော်နေတာ မဟုတ်လား။”

ဆိုပြီး မင်းသားကြီး ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းလေသံဖြင့် ပြောပြန်ရာ သူ ကလည်း အားကျမခံ ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါကတော့ သဲလွန်စတွေက ပီပြင်နေမှ တော့ အမှုက ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ပြီပေါ့ဗျာ”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားလေသံမျိုး ပြန်ပြော လိုက်လေတော့၏။

★